

ere komme sammen ikke alene offentligt under Regjeringens Dine, med dens Understøttelse, og paa en Maade (fter dens Opfordring, men ogsaa paa anden Maade, for at tale om saadanne Bestemmelser, der i den ene og anden Retning kunde være ønskelige, og hvorved der kunde fremkaldes Forandringer i de bestaaende Love, baade her og der. Jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa, at der for et Par Aar siden var et Møde, ikke nærmest af det videnskabelige Slags, som det, jeg nys nævnte, af Læger og Pharmaceuter, men af practiske Mænd, i Gøttheborg, hvor man ligeledes handlede med hinanden om, hvad der kunde gjøres for Møntvæsenet, Postvæsenet osv., for derved at fremkalde en saadan Overensstemmelse baade i det ene Lands, i det andet Lands, og i alle Landes Lovgivning, der kunde være gavnlig og heldig for Omsetningen. Dette maa den ærede Rigsdagsmand kalde at handle bag Regjeringens Ryg i det Store, skjøndt det rigtignok stete aldeles offentligt, og han maa finde det i den Grad oprørende, at det ikke skulde undre mig, om han, naar han igjen faaer Ordet, blev fritet til at kalde det ligefrem Oprør. Saameget med Hensyn til det at handle bag Regjeringens Ryg. — Dernæst talte det ærede Medlem om „Udlændinge“, og jeg maa tilstaae, at dette Udtryk undrede mig noget mere i hans Mund, end det vilde have undret mig i saa godt som enhver Andens; thi han er dog gammel nok til at kunne minde den Tid, da Ingen her i Landet kaldte de Norske Udlændinge. (Tscherning: Den Tid er forbi!) Ja, den er forbi, men man kan ikke mene, at det Vaand, der danner Landsmandskabet, er overrevet, fordi tilfældigviis Kronen er bleven deelt og har faaet to Bærere istedetfor een (Afbrydelse.)

Formanden: Maa jeg anmode de ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

Barfod: Jeg troer ikke, at Landsmandskabet har sin Grund og sit Udspring fra Kronen. Jeg troer, at ligesom man seer, at der gives Regenter, som herske over Folketslag, der egentlig talt ikke have det Mindste med hinanden at gjøre og ikke sammenholdes ved Andet, end netop ved den fælles Regent, saaledes gi-

ves der ogsaa Folketslag, som ere det samme Folk, tiltrods for at de have flere Regenter. Jeg behøver neppe at henvise den ærede Rigsdagsmand til Tydskland, skjøndt jeg dog ikke veed rettere, end at enhver Hannoveraner, Bawerer, Preusser osv. betragte hinanden som Landsmænd, som Tydskere, uagtet de hver have sin Konge; derfor ophæves ikke Landsmandskabet. Dersom Nordmændene allsaa ikke vare Udlændinge for 1814 — og det veed den ærede Rigsdagsmand, at de ikke vare —, forekommer det mig, at han maatte have meget let ved at tænke og føle, at de heller ikke kunne være blevne det efter den Tid, fordi de have faaet en anden Konge, ligesaa lidt som Sønderjyderne ere ophørte at være Danske, fordi de ved Wienerfreden midlertidigt ere bortrevne fra Danmarks Rige og have faaet en anden Regjering end den danske. Det var disse to Ytringer af den ærede Rigsdagsmand, som nærmest gave mig Anledning til at tage Ordet; men da han desuden i Grunden stillede en directe Opfordring til de ærede Forslagsstillere om at tage deres Forslag tilbage, efterform det nu havde udrettet alt det Gode, det kunde udrette, skal jeg tillade mig tvertimod at stille en Opfordring til dem om at holde fast ved deres Forslag og ikke at tage det tilbage. Vi have hørt af den ærede Justitsminister, at han ikke idag kan give nogen bestemt Erklæring om, hvorvidt Regjeringen i den paagældende Henseende vil indlede Underhandlinger med den svensk-norske Regjering, og dette er fuldkommen i sin Orden. Vi have ligeledes hørt, at han ikke er sikker paa at kunne udtale sig med Bestemthed herom, naar Sagen kommer til 2den Behandling, men vi maae huske paa, at Sagen ikke nærmest ligger i hans Haand, og at de diplomatiske Underhandlinger, hvorom han har talt, hverken kunne eller skulle ledes af ham som Justitsminister. Dersom forekommer det mig, at der ikke kan være den allerringeste Grund til at lade Sagen falde, navnlig ikke naar vi tage Hensyn til, hvor velvilligt den ærede Justitsminister dog i Grunden udtalte sig om den; men der er snarere Anledning til at fremme den for at vise Svenskerne og Nordmændene, hvilke sidste for Dieblirket ere beskæftigede med en lignende Lov, at der her er Tilbøjelighed til at see Sa-